

[Bladt.]

stort fallitbo. Vi, der oplevede disse tunge og skæbnesvangre år, har stadig den tid i erindring.

Genforeningen med moderlandet i 1920 var for os en lykkelig begivenhed; men det må ikke overses, at den egentlige genforeningsproces, som skulle bringe forholdene i overensstemmelse med det gamle lands, først begyndte i 1920 og har strakt sig over årtier, ja, faktisk helt til tiden efter den anden verdenskrig. Sønderjylland var et kapitalfattigt område med en svækket økonomisk modstandsevne i de krisesituationer, der gjorde sig gældende i mellemkrigsårene.

Alt dette sammenlagt danner efter vor opfattelse en gyldig baggrund for vort stærke ønske om at få universitetet placeret i Haderslev. Med fremtiden for øje mener vi også, at Danmark før eller senere kommer ind i det europæiske fællesskab. Ud fra den betragtning må det også være rigtigt at placere universitetet ved alfarvej i grænselandet, som danner broen til det europæiske kontinent. I denne forbindelse bør vi også bemærke den stigende aktivitet syd for grænsen, hvor man bl. a. nu forbereder opførelse af en teknisk højskole i Flensborg.

Må jeg endelig sige, at de vanskeligheder, der er påført vor landsdel ved at skifte nationalitet to gange, ikke er selvforskyldte; derfor mener vi også at være i vor gode ret til at hævde vort stærke ønske om at få universitetet placeret i Haderslev, i den gamle, traditionsrige skoleby i de skønnest tænkelige omgivelser. Vi sønderjyder er ikke utaknemlige og erkender gerne, at der gennem årene er ydet en værdifuld støtte på mange områder fra statens side; men den sag, som vi her behandler, egner sig som et konkret bidrag til at genskabe den status i grænselandet, som vi i enighed sigter imod.

Jeg har været glad for at høre de meget positive udtalelser, der er kommet under denne debat til fordel for Sønderjylland. Selv om planlægningsrådets indstilling er en anden, nærer vi stadig det håb, at et flertal i det høje ting vil følge os, når den endelige afgørelse skal træffes.

Johan Philipson: Jeg skal forsøge at give udtryk for mine tanker, måske lidt mere

åbenhjertigt, end nogen synes om. Det er min opfattelse, at det næsten altid er rigtigt at gøre det, og så er jeg i hvert fald i overensstemmelse med min natur.

Se, én gang hver sommer kører jeg fra øst, fra Rinkenæs langs fjordvejen imod Kruså, og når jeg har nået Rønshoved, hvor bakken er, kører jeg ind til siden, og så ser jeg ind over Flensborg Fjord og Flensborg by, og så gentager jeg for mig selv de ord fra valgkampen: „Du barn af Danmark, bliv dansk på ny“. Når jeg har gjort det, gør jeg realistisk status, at sådan kunne det ikke blive, og der var meget, der blev anderledes. Så gør jeg grænsepolitisk status, jeg gør for så vidt også erhvervsmæssig sønderjysk status, og jeg konstaterer meget glædeligt, konstaterer i de senere år den afspænding, der har fundet sted imellem de to lande, som grænsen dér går imellem, og konstaterer den i øvrigt i mange henseender gode udvikling, vi har i de sønderjyske landsdele. Så hænder det, at jeg til sidst siger til mig selv: det var de forkerte eller undertiden de manglende danske regeringsbeslutninger, der var den egentlige årsag til, at grænsen imellem dansk og tysk kom til at gå dér, og det var for så vidt ikke den sønderjyske befolkning som sådan.

I år har jeg altså tyvstartet i februar, og da var mine tanker, bl. a. på baggrund af det, jeg har læst, vendt imod dem af vore forfædre, der deltog i de frygtelige blodbad i Nordfrankrig i februar 1916, altså for 50 år siden. Og denne gang gør jeg op for mig selv de forudsætninger, vi må have for at løse den kommende tids opgaver, og ridser op for mig selv den udvikling, der gjorde, at vi blev bag efter Ribe og Vejle amter, og gør mig klart, at vi først i de allersneste år har været i stand til at fastholde vort fødselsoverskud trods den i øvrigt gode udvikling, mens det engang var sådan, at Haderslev var den næststørste by i Jylland efter Århus. Så spørger jeg: de kommende 50 år, hvilket indhold vil de få? De vil i hvert fald efter min mening få til overskrift: en lige konkurrence, forhåbentlig i et stærkt, integreret Europa. Og hvilke forudsætninger har vi så for at deltage i denne lige konkurrence på en måde, som vi selv og vort land kan være tjent med?

Så er jeg nødt til at føje nogle andre ting til, som for så vidt kan hentes et hvilket